

holdt om, at den paa Grund af Cholera-Sygdommens Udbrud paa Bandholm paa- budne quarantainemæssige Afspærring af Lolland-Falsters Stift maatte blive ophævet eller indskrænket, indhentede Justitsministeren Sundheds-Collegiets Erklæring, om det efter den ringe Udbredelse og tilsyneladende milde Charakter af Colerasygdommen, saaledes som den havde vist sig i Bandholm, maatte kunne lade sig gjøre at imødefomme det af ovennævnte Amtsråd indgivne Andragende.

Sundheds-Collegiets bestemte Udtalelse derimod i Collegiets Svar af 4de September 1850 havde imidlertid til Følge, at Justitsministeren for Sundhedspolitiets Bedkommende ikke dristede sig til at anbefale Ophævelsen af den paabudne Quarantaine.

Collegiet erklærede nemlig: „I Anledning heraf tillader Collegiet sig tjenstlig at bemærke, at den hele her i Landet bestaaende Lovgivning om Foranstaltninger mod Cholera er baseret paa Antagelsen af Sygdommens Contagiositet. Uagtet Meningerne om Smittens Udbredelsesmaade ere forskellige, have dog **senere Erfaringer** ikke modbevist, om ikke bekræftet Rigtigheden af hiin Anskuelse af Sygdommen, og Collegiet drister sig derfor ikke til at tilraade Ophævelsen af en **saar virksom Foranstaltning mod Smittens Udbredelse** til andre Dele af Landet, som en **quarantainemæssig Afspærring frembyder**, forudsat at denne lader sig fuldstændig iværksætte. Det er vist ogsaa Umuligheden heraf, som i de fleste andre Lande nærmest har bevirket Affkæffelsen af Quarantaineforanstaltninger mod Cholera, men Lolland-Falsters Stifts naturlige Bestaenhed som Island hæver dog mange af de Banffeligheder mod Afspærring, som have vist sig der, hvor det angrebne District er landfast med uangrebne. Men naar Afspærringsystemet vedligeholdes, bør det ogsaa consequent gennemføres, hvilket dog hidtil ikke er skeet, saaledes som vil erfares af Collegiets Skrivelse til Ministeriet af Dags Dato.“

„Naar som Motiv til Ophævelsen af Stift-

tets quarantainemæssige Afspærring er paabe- raabt, at Sygdommen i Bandholm skulde have en tilsyneladende mild Charakter, troer Collegiet ikke at burde undlade at gjøre opmærksom paa, at det ikke er Tilfældet. I den korte Tid, Sygdommen har været, er af de circa 550 Indvaanere, som antages at være Befolkningens Størrelse, 20 blevne syge, eller $3\frac{7}{11}$ pCt., og af de Syge ere Halvdelen døde. I Malmø er til 3die September af circa 12,000 Indvaanere, efterat Sygdommen har græsset ikke saa lidet længere, 686, eller $5\frac{3}{4}$ pCt., blevne syge, og af disse ere kun 183 døde, eller mellem hver 3die og 4de af de Syge, og Sygdommen har saaledes vist sig langt mere dødelig i Bandholm end i Malmø.“

Naar man sammenligner denne Erklæring med Sundhedscollegiets Skrivelser af 28de September 1849 og 3die April 1851, vil det neppe være paafaldende, at den Mening kunde gjøre sig gjældende hos Udvalgets Mindretal, at Collegiets Anskuelser i denne Sag neppe ere saaklare og faste, som man kunde ønske, hvor der handles om et Anliggende, der maaskee for Diebliftet vækker lidet Opmærksomhed, men som i Fremtiden og maaskee snarere end man troer, kan faae en uberegnelig Indflydelse paa utallige Medborgeres Liv og Bælfærd, og at Collegiet, hvis Medlemmer neppe have havt Leilighed til at iagttage en Cholera-Epidemie af betydeligt Omfang i dens umiddelbare Nærhed, har givet efter for en Impuls fra Finantsministeriets Side, der støtter sig paa en Anskuelse, der oftere er gjort gjældende i England, nemlig, at de Interesser, der vedkomme Handel og Søfart, ere af den Betydning, at de ikke kunne opveies af Hensyn til Befolkningens Sundhed og Liv. Skulde denne Anskuelse end finde Bifald i et Land, der er saastærkt befolket, at Tusinder af dets Beboere aarligen maae udvandre til fjerne Verdensdele, passer den dog neppe i et Land som Danmark, der rigeligt kan brødføde sine Børn, og hvor Menneffeliv saameget mindre tør vurderes ringe.

Da Sundheds-Collegiets Bemærkninger i dets Skrivelse til Finantsministeren af 3die